

Modèlics i *modelicons...*

Octubre 2003

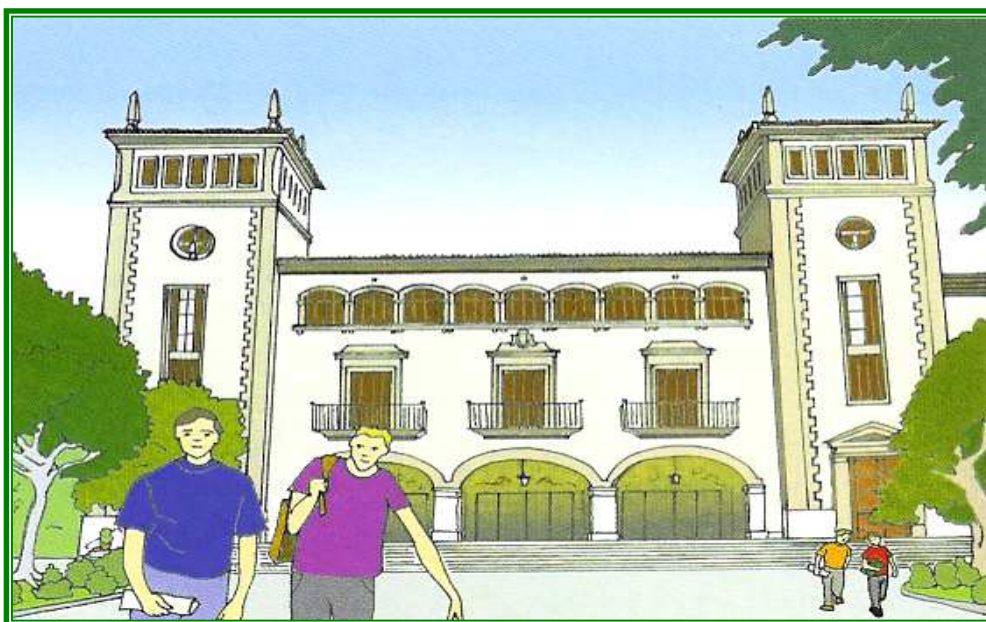
Espècie de butlletí o lo que sigui

nº 3

Octubre 2003

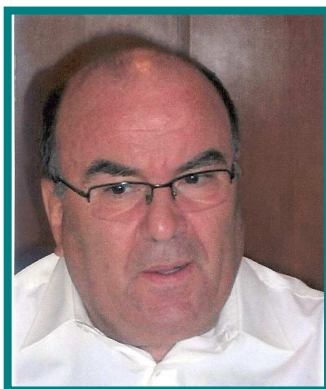

Modèlics i modelicons...

Octubre 2003

Espècie de butlletí o lo que sigui

nº 3

Per a començar...

Reflexions al voltant del nomenament del nou Bisbe

per Antoni Mateu Brunet

El tema surt a les nostres converses i, dins la intimitat, un també hi pensa. Aprofito l'oferta que m'ha fet en Jaume per a dir-vos el que em dic a mi mateix i aportar així la meva opinió.

En moments com els que ara vivim un pensa que li agradaria tenir un Bisbe que exercís la seva funció profètica i anar treballant per a una Església "sine macula", que fos un referent, per dir-ho de qualche manera, per a totes aquelles persones i col·lectius, creients o no creients, que viuen el Sermó de la muntanya. M'agradaria, en poques paraules, sentir-me orgullós de la meva Església.

Ja sé que això és una utopia, encara que crec que la utopia és necessària per a marcar la direcció. I en la direcció de l'Església local, el Bisbe hi té la màxima responsabilitat. Crec que era amb aquesta orientació - evidentment es pot dir amb paraules diferents - que D. Teodor va convocar el Sínode.

Un pensa que situacions d'espera, de canvi, de novetat com ara ja n'ha viscudes abans... i arribo a la conclusió que, efectivament, pot haver-hi moments, èpoques... amb un ambient molt més favorable o no, de cara a aquesta il·lusió, però que mai això evitarà el propi esforç i l'actuació responsable.

Així que, per a curar-me en salut, em dic a mi mateix: "Cercao, per damunt tot, viure d'acord amb el Regne de Déu, i tot això altre - el Pare del cel - vos ho donarà per afegit". Mt.6,33;

Una altra reflexió, encarnada en el nostre moment històric, és quan un pensa: Quines possibilitats tenim que el Bisbe respongui a aquest perfil? I se m'ocorren coses com aquestes:

Per què D. Teodor va estar una trentena d'anys aquí, quan tant València com Barcelona el demanaven per arquebisbe, com va sortir publicat als periòdics amb motiu de la seva mort ?.

Som conscients que el mateix model ideològic que no el volgué canviar, serà el mateix que posarà el seu successor ?

Seria tan difícil anomenar un dels companys nostres, d'aquí, de Mallorca? N'hi ha per escollir, encara que per ventura no tants com a València. Hi ha persones que tots coneixem des del Seminari, dels que valoram positivament la seva vida i trajectòria ministerial i que han estat durant aquests darrers anys a prop de D. Teodor.

Quan dic D. Teodor vull dir d'unes línies pastorals nascudes del Sínode, es a dir, de l'Església local, i així assegurar una continuïtat que, molts que duem trenta anys i pico de ministeri, pensam que seria bona aquesta continuïtat pastoral - com molts de testimonis expressaren amb motiu de la seva mort - i així no haver d'esperar un substitut que, deixant de banda la seva qualitat personal, haurà de començar, perquè no és d'aquí, amb una complicació més i més greu, per el principi.

Per a començar...

Antoni Mateu

Recordau els dibuixos paleocristians de la barqueta enmig del llac amb els apòstols dins una tempestat de mil dimonis i el Bon Jesús amb ells, dedins, dormint ? És un consol que la nostra Església sigui multiseular, perquè a aquesta hora necessitam referents i sobretot que l'Esperit de Jesús s'hi hagi quedat.

Com deia un, l'altre dia, “la situació és desesperada però no greu”. Això ha començat volent ser seriós i acaba amb humor. També és significatiu.

Una abraçada a tots.

Coni Mateu

* * *

Cardenals

31 nous Cardenals

Cap dona entre ells

El cardenalat no és un sagrament, només és poder: Poder per a elegir nou poder. Si fos cert que “el sagrament de l'Orde sacerdotal està reservat als varons perquè així ho volgué el Fundador”, això no seria, en cap cas, aplicable al cardenalat, que no és sagrament, sinó institució eclesiàstica adaptable al temps. I ja ha arribat el temps de la majoria d'edat de la dona.

Si no pot haver-hi dones-Bisbe, sí pot haver-hi dones-Cardenals.

Seria una bona passa per a començar a demostrar la bona fe i la sinceritat dels que s'oposen a l'ordenació sacerdotal de les dones. No vos pareix ?

Però sembla que no plourà d'aquest tro !

Com no sigui dona aquest Cardenal que el Papa s'ha guardat “in pectore”...

Perquè amb aquest Papa mai no saps per on te sortirà.

Cronicó

S. Salom

Reunió de condeixebles

(Sant Alonso Rodríguez, 23/06/03)

Tal com estava programat, el passat dia 23 de juny vàrem tenir la reunió de condeixebles, aquesta vegada a la casa parroquial de Sant Alonso de Ciutat.

La reunió va començar a partir de les 21:30, perquè abans alguns volien assistir a la presentació del darrer llibre de Joan Bestard, la seva tesi doctoral titulada "Globalització i solidaritat".

Passarem llista dels presents i absents (*els absents estan en cursiva*): Amengual, Bauzà, Bennàssar, Bestard, *Buades, Català, Darder*, Fons, Fuster, Gual, *Mateu*, Moll, Orpí, Parets, *Perelló, Pol*, Ramon, *Rosselló*, Rossiñol, Salom, Sancho, *Suñer*, Tauler, *Umbert*. Així com anàvem arribant conversàvem de temes diversos: situacions personals, la nova situació política, la nova situació eclesial, etc... I mentrestant envoltàrem la taula per sopar de les diverses coses que unes catequistes de la parròquia havien comprat.

Tal vegada la novetat d'aquesta trobada va ser que a un moment donat en Joan Bauzà i en Jaume Sancho feren la proposta d'intercanviar -o bé en el marc d'aquestes mateixes trobades de condeixebles o bé en altres moments convocats específicament per això- les nostres opinions amb un poquet de profunditat sobre la visió personal que cadascú de nosaltres té de l'Església actual, i fins i tot de la nostra situació personal de fe. Hi va haver un intercanvi d'opinions: alguns es mostraren interessats a intercanviar les nostres opinions després de les trajectòries que cadascú de nosaltres ha anat fent durant aquests més de trenta anys que fa que sortirem del Seminari; uns altres digueren que les seves preocupacions actuals preferents es movien més en altres direccions, com per exemple viure en pau amb ells mateixos o ajudar els fills a enfocar correctament el seu futur; uns altres opinaren que la trobada de condeixebles podria mantenir-se com fins ara, és a dir com una trobada informal sense haver de tractar cap tema de fons, i oferir altres possibilitats per a aquests intercanvis com per exemple la revista "Modèlics i modelicons" iniciada per Jaume Sancho.

La cosa es quedà així, sense concretar massa. De tota manera, possiblement en Jaume Sancho s'animarà a enviar-nos per correu electrònic unes primeres reflexions seves, tot esperant que els qui vulguin continuar el diàleg hi aportin el seu punt de vista.

Finalment acordàrem que la pròxima trobada serà, si Déu vol, dilluns, dia 29 de desembre a les 20:00 a Sineu.

Cronicó

J. Sancho

Nomenaments

“No sabe / No contesta”

Després d’haver llegit en els Diaris que tres companys nostres havien estat nomenats “Administradors Parroquials” de distintes parròquies vaig consultar sobre el particular a en S.Salom, i me contesta el següent:

“Estimat Jaume:

Sempre m'alegren les teves notícies i estic disposat a donat-te una mà en tot lo que estigui al meu abast.

Respecte a les "feines" -com tu dius- que em demanes:

Dels nomenaments de què em parles, jo ni tan sols els he vists en els diaris, i no et sé dir més coses que les que he sentit dir: que en Biel Rosselló serà l'administrador parroquial de Capdepera i Cala Rajada, ajudat pels capellans d'Artà, en Toni Amorós i en Toni Gili. Que en Joan Parets se'n va a Campanet i Moscari i en Miquel Amengual a Selva i Caimari, i que possiblement duran les quatre parròquies de conjunt.

Si això no et basta, convindrà que t'informis directament amb els interessats

El fet que els nomenin administradors parroquials i no rectors, és perquè durant la seu vacant es fan nomenaments provisionals, a l'espera que en arribar el nou bisbe els confirmi. (...) Ara això ho duu personalment n'Andreu Genovart, ho consulta amb els delegats de zona (Tomeu Tauler i Jaume Alemany) i els assumptes més importants els consulta al Col·legi de Consultors.”

Així, doncs, intent posar-me en contacte amb els interessats, tal com m’aconsella en Sebastià, i vet aquí els resultats:

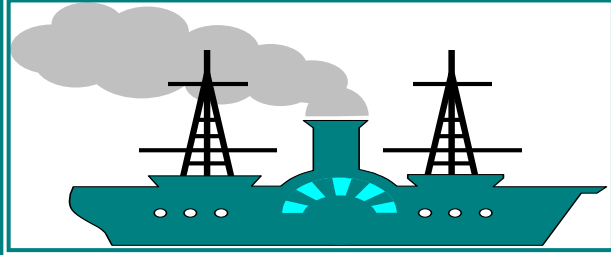
- **En Joan Parets:** “No sabe / No contesta”. O “**Si sabe, No contesta**”.
- **En Biel Rosselló:** “**Sí sabe i Sí contesta**”, però la seva resposta resulta tan educadament diplomàtica i tan enginyosament enigmàtica que al final resulta eloqüentíssima... En Biel el que l’han de nomenar és Diplomàtic de la Santa Seu.
- **En Miquel Amengual.** “**No contesta** porque no sabe que se le pregunte”. En Miquel continua essent “de aquellos”, i ni té correu electrònic ni falta que li fa: Qui vulgui res que passi per sa Rectoria i ja veurem que en fèim...

Així que ja me direu quina merda de crònica se pot fer amb tot això !

(J.S.)

EL Patró Aranya ...

Embarcava els altres i ell quedava a terra...

DE l'amo en Guillem "Ganància", de sa Impremta, en el meu poble solien dir que era "com el Patró Aranya, que embarcava els altres i ell quedava a terra".

En aquell temps que no hi havia, ni a prop fer-s'hi, agències de viatges ni gestories, l'amo en Guillem era l'únic del poble que sabia com moure's per a "arreglar els papers" a tots aquells que, empesos per la necessitat o la fam, havien d'emigrar a les Amèriques. Ell els ho arreglava tot. Fins i tot, en el darrer moment, els acompanyava al moll de Ciutat a prendre el vaixell... Però ell tornava sempre a la vila... El Patró Aranya!

Com ens recorda en S. Salom en el CRONICÓ, a la darrera reunió de condeixebles es va dir que tal volta seria bo que a la revista hi obríssim una mena de secció d'OPINIÓ per tal que, a través de les nostres REFLEXIONS sobre qualsevol qüestió que en cada moment ens pugui preocupar, ens poguéssim manifestar i donar-nos a conèixer millor. Tenim molt poques ocasions per a fer alguna xerrada seriosa i la veritat és que, després de tants d'anys i de tantes vicissituds i vivències personals, ens anam ja coneixent molt poc com som realment avui i com pensam ara mateix sobre qualsevol cosa.

No se tracta d'obrir sobre cap tema cap mena de polèmica, perquè és evident que, als seixanta anys, tots pensam molt distint sobre moltes coses. Dolent seria que no fos així. Gràcies a Déu, no estam fets en motlle.

Se tractaria de donar-nos a conèixer tal com som i pensam ara mateix i sobre quines són algunes de les nostres preocupacions actuals, siguin les que siguin aquestes.

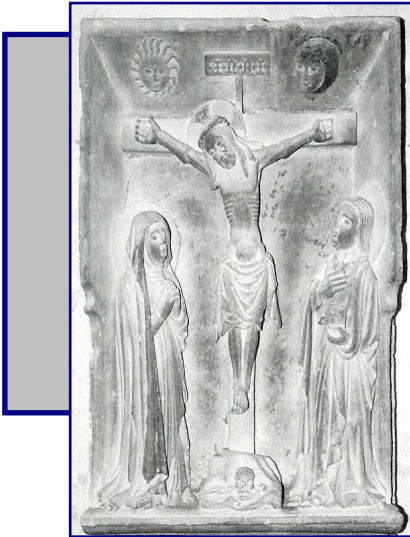
Així que, si vos sembla bé, avui obrirem una nova secció que podem anomenar de REFLEXIONS, i que evidentment només tindrà continuïtat si cada un de nosaltres està disposat a dir-hi la seva...

I com que no vull ser com el Patró Aranya, començaré jo mateix amb una reflexió que vaig anar fent després d'una llarga xerrada amb en J. Bauzà, que va encetar el tema, i que d'aleshores me va fer pensar bastant i m'obligà a clarificar els meus propis criteris.

Sé que molt pocs de vosaltres pensareu el mateix. Gairebé cap de vosaltres. No pretenc polemitzar ni tan sols estic gens segur de tenir la raó, però així és com pens.

Vet aquí la meva REFLEXIÓ.

J. Sancho

Reflexions...

*d'un cristià que ja no sap
molt bé si ho és...*

Només aquelles coses que no te resulten indiferents te permeten sentir-les amb optimisme o pessimisme (o d'ambdues maneres, alternativament) i amb esperança o angoixa. Optimisme i pessimisme, esperança i angoixa, són apreciacions íntimes que neixen d'una innegociable implicació personal.

I així és, d'entrada, aquesta reflexió meua que avui voldria compartir amb vosaltres: pessimista, optimista, angoixosa i esperançada. Tot a la vegada.

CRISTIANISME AVUI

Pessimisme.

*Aquesta és la meua visió pessimista del cristianisme d'avui i del pròxim futur. Quedi clar que no tinc una opinió formada del cristianisme en el Tercer Món, ni tan sols, posem per cas, del cristianisme a Nord-Amèrica... No sé si aquelles contrades seran el futur de l'Església, quan el moment d'Europa ja ha passat. El que diré, si és vàlid, ho és només en quant fa referència al nostre món: Mallorca, Espanya i, en tot cas, l'Europa catòlica i demés Esglésies d'Europa occidental. D'aquí no pas... Aquest és el **nostre** món, el **meu** món, el món en el que visc i el que encercla la meua reflexió.*

Dins aquest món el cristianisme, monopolitzat per les Esglésies, no té futur.

El llenguatge

Les Esglésies, estructurades com les coneixem, no tenen més futur que l'estètic i cultural. Com a transmissores de missatges vitals o existencials ja no són ni seran més escoltades. No se les entén, ni se les vol entendre, ni se les pot entendre: No és que parlin llatí, és que balbucejen, no saben què dir que sigui entenedor. El fenomen és general, no afecta només al món catòlic.

El cristianisme està identificat amb un “llenguatge” que la gent ja no entén. Són massa segles de llenguatges simbòlics, ambigus, cautelosament confusos.

*I evidentment, quan parl del “llenguatge” del cristianisme no me referesc només a les paraules, sinó a totes les “formes” que les Esglésies tenen de manifestar-se davant el món: Si vos hi fixau bé, tret de la Inquisició, abolida no per voluntat pròpia, l'Església Catòlica mantén en el segle XXI, si fa no fa, les mateixes estructures i institucions que tenia en el segle XVI i gairebé totes elles - amb alguna “rentada de cara”- com les tenia aleshores. El Vaticà II va ser un punt escapat, avui ja “controlat” i “neutralitzat”. Així que, fet i fet, cinc segles, el mateix “llenguatge”!
Mentrestant, el Món ha anat avançant i creant un llenguatge nou i propi.*

I identificar missatge amb llenguatge té aquest risc: quan el llenguatge queda obsolet hi queda també el missatge. Les Esglésies, a força d'arcaïsmes, ja no saben “parlar” un llenguatge entenedor per a la gent.

Quant a l'Església Catòlica, aquest “llenguatge” arcaic el donam tant per suposat que ja ni tan sols ens escandalitza! Això ja és molt mal símptoma. Però el que encara resulta més greu: l'Església, reclosa, no només ja no sap parlar, és que ja tampoc sap entendre el llenguatge i la mentalitat d'avui.

El “llenguatge” d'avui se basa en la llibertat i la racionalitat.

L'Església no ha assolit que l'home d'avui se sent “major d'edat” (no dic que realment ho sigui, és massa fàcilment manejable) i ja no admetrà més cap aparença de tutoria: Exclosos els paternalismes de temps passats, o parles el seu llenguatge i el convences o passa de tu... Amb segles de retràs, l'home ha arribat a assolir el “aude sapere” kantiana i, si no és dins un àmbit de llibertat i de racionalitat, tot altre llenguatge li resulta ja incompreensible.

*Una mentalitat i unes estructures totalment autoritàries de l'Església - una confusió entre jerarquia i paternalisme - i un greu dèficit democràtic, dins un món on la democràcia visualitza la llibertat, esdevenen també un notable entrebanc per a qualsevol intent d'entendre i de fer-se entenedora: Ni els creients sentim l'Església com un àmbit obert **on hi tinguem res a dir**.*

Com es pot transmetre, doncs, un missatge quan no hi ha ni un substrat de llenguatge comú amb el qual ens puguem fer mútuament entenedors ?

El missatge

*Apart d'aquest mortal problema de llenguatges, hi ha també el problema del missatge: Ara mateix **quin missatge clar i concret** tenim a l'Església per a transmetre a l'home de les nostres ciutats o dels nostres pobles? Si vosaltres ho sabeu i m'ho podeu fer entenedor, de cor vos ho agrairé! Jo fins ara, a les esglésies, en sent molt pocs que enlluminin seriosament la vida de ningú. Tal volta el missatge viu de l'Evangelí no es transmeti ja des dels temples, sinó en reunions parroquials o moviments cristians de base o en Associacions religioses... Tinc els meus dubtes que això sigui així perquè tampoc veig que d'aquests moviments sorgeixin massa missatges vitals realment orientadors. És, tal volta, l'Opus el paradigma del missatge evangèlic a l'home d'avui ?*

*Es diu també que el més greu entrebanc per a la fe és "l'ateisme ambiental". No ho crec. L'ateisme és massa presumptuós, i la gent no està tampoc per a pensar tant. Ni tan sols crec que la gent sigui reflexivament agnòstica: Si ho analitzau bé, veureu que l'escepticisme que domina és més aviat fruit de desorientació i de no saber clara i exactament **què** o **en què** s'ha de creure .*

*Ho vaig veure escrit a una camiseta: "**No crec en res!! La Terra és plana!**" Ja te fotràs ... Vet aquí una declaració de principis !*

A grans mals, grans remeis. Quan el vestit ja està massa esquinçat, no hi calen apedaçaments, es fa precis una tela nova. Plantejaments elementals.

*La pregunta elemental que cal fer-se és aquesta: **Tenim realment res a dir?** Perquè sembla que es gasten grans energies i esforços en arreplegar la gent i quan la tenim reunida... no sabem **què** dir-li !*

*Si no tenim res a dir, el més honrat és aplicar el principi de Wittgenstein: "del que no es pot parlar, millor callar-se". Però si l'Evangelí té un missatge que transmetre a l'home de Mallorca d'avui, cal saber exactament **quin és**.*

Sembla que en aquest aspecte els Teòlegs haurien de manifestar-se amb claredat. Però, en general, dóna la impressió que o no ho saben fer o no s'arrisquen a fer-ho, i continuen emprant un llenguatge resclosit, ambigu i confús: Dir i no dir. Jo més bé crec que no s'arrisquen a complir el seu deure. Si és així, Déu els passarà comptes...

Quan el món està tan orfe de criteris, és tan difícil fer sentir la veu clara de Jesús? Han intentat qualque pic els teòlegs i els predicadors abans d'escriure o pujar a la trona preguntar-se a si mateixos: Ara que tinc aquesta gent que me posa atenció, què els diria Jesús? Els entretindria amb paraules buides? No tindria cap paraula personal per a dir-los? Si els llibres de teologia o les trones no són ja àmbits adequats per a paraules personalitzades, no és hora de plantejar-se si aquesta teologia i aquestes trones són, de fet, un anti-missatge, tota vegada que desvirtuen la Paraula? Amb lo fàcil que és callar, és obligat fer homilies quan hom no té **res** a dir? Si Jesús ja no pot parlar clar per les nostres veus, no li segrestem la paraula. L' honradesa és un llenguatge que l'home d'avui encara pot entendre.

Quan, en el funeral del seu pare, en J. Darder va dir que la figura del seu pare havia fet que, tant ell com la seva família, entenguessin molt bé el que deien quan resaven "Pare nostre..." o quan en T. Català va dir per Pasqua que ell no "creia" en la Resurrecció, perquè la "veia" cada dia; jo d'aleshores crec entendre un poc millor tant el "Pare" nostre com la "resurrecció" perquè aquests eren uns llenguatges vius i personals que jo encara puc entendre.

No trobau també que massa vegades, en llegir un llibre de teologia, heu de fer grans esforços per endevinar entre ratlles el que el teòleg no s'ha atrevit a dir amb claredat? En aquest sentit, jo reclam al teòleg i al predicador cristià la llibertat dels fills de Déu: El "predicador" ha de tenir sempre ben clar que ell no parla ni en nom del Papa ni en nom de cap Bisbe, ell parla sobretot en nom de Jesús. Així de clar! I quan "l'ortodòxia" deixa de ser una garantia per a la Paraula per esdevenir un lligam que ferma la mateixa Paraula, malament rau per a la Paraula. Aleshores la Paraula deixa de tenir sentit i es converteix en parauleig o paroleria i "l'ortodòxia" esdevé la pitjor de les heterodòxies: "emascarar" amb xerrameca la paraula de Jesús.

En Jesús el seu missatge i la seva llibertat en donar-lo són la mateixa cosa, perquè la llibertat és el Missatge.

Mentre el cristianisme no retrobi aquesta llibertat que va tenir Jesús i, sense cap constricció, exposi amb claredat la nuesa de l'Evangeli, no tindrà res a dir entenedor per a l'home, no tindrà cap Missatge diàfan per a comunicar. No hi haurà missatge. El Missatge queda segrestat fins altra ordre!

El "martiri" avui no és el de Sant Pancraç, és el de Casaldàliga...

CRISTIANISME DEMÀ O PASSAT DEMÀ

Optimisme

Mai el món no havia estat tan preparat com ara per a entendre el missatge de Jesús perquè mai com ara no havíem els homes entès, apreciat, valorat i cobejat tant la llibertat i la "compassió". I l'alliberament i la compassió són els eixos del missatge de Jesús: "Crits ens ha alliberat perquè fóssim lliures".

Per això, crec i esper que arribarà un moment en que, de qualque manera, es trauran totes les conseqüències d'aquests missatges centrals de Jesús, i crec que, quan això es doni, el missatge serà de bell nou ben entès i benvingut. Però aleshores el cristianisme prendrà unes noves formes molt distintes... El nostre problema és que ni tan sols podem llucar aquestes noves formes. Hauran de passar, possiblement, molts d'anys i moltes coses abans...

Massa coses i massa anys perquè puguem veure-ho nosaltres.

Tal volta, noves generacions i noves arrels.

Queda molt per buidar i molt per reblir bans d'aquests nous plantejaments. El que cal fer ara, potser, sigui només treballar en aquesta direcció i llaurar dins aquests solcs i no esperar gens veure'n els fruits: "El que sembla blat, treballa per a ell mateix; el que planta arbres, treballa per als seus fills; el que treu la garriga, treballa per als seus néts!" Ara cal treure garriga...

Això potser es digui avui "Esperança", per ara una de les virtuts més fortes.

La Fe: Creure en el "potencial" de la Paraula de Jesús, avui més que mai.

La Caritat: Estimar, replantejar-s'ho tot i no tenir por de "pensar massa".

Ara, com a l'Antic Testament, sobren Levites i falten Profetes.

Mentrestant, el Desert...

* * *

UNES DARRERES PREGUNTES

Per poc encertat que sigui el que he dit fins ara, hi ha unes preguntes que m'inquieten i em fan reflexionar bastant: Què hem fet? Com hem pogut arribar a aquest contradéu: que Jesús de Nazaret continuï, encara avui, tenint un missatge tan nou, fresc i vital com el primer dia i, en canvi, les seves Esglésies no en tinguin ja gairebé cap que encara bategui? Què passa?

* * *

Aquestes són les meves apreciacions i me'n re-fot si són o no són ortodoxes !

Per això mateix ja no sé molt bé si encara som o no som cristià...

Importa això ?

J. Sancho

(Arxiu de J. Parets)

Dels nostres arxius...

“Dits i fets”

“Hi ha moltes maneres de matar puces.

Hi ha trenta-sis maneres de caçar tords:

1. Cridar-los: “tits, titets, veniiiu...”
2. Amb una escopeta: Tord que veig, tir que tir.
3. Amb lloses (enganys, paranys, garbellets, trampes...) Se posa un cuc ben grasset que faci berenera. Es tord el veu i ... etc., etc., etc.
4. Dins una gelera. Ben plomadets, esmocats i tot. En Ciceró diu que aquesta és sa manera més pràctica. (Pro Arch. XXI, 7)

Era un capvespre

Un bo: “Demà passat se farà sa gran torrada !”

Un golafre: “Tords amb col, tords amb escaldum, tords amb x...”

Un dolent: “Aquesta és s’hora “H” per a pegar es cop !”

Els dolents: “O.K.”

Un tipo raro: “Que mos ne podem dur aquells tordets que tenim dins sa gelera? (je,je)”

Una monja: “Els pot prendre vostè mateix...” (Xim! taxim! Música tràgica. Volaverunt)

Era més tard

Un bo : “Que mos vol donar es tords?”

Sa monja: “Ha vingut un des seu curs a cercar-los”.

Tots els bons: “glup, glup ...”

Els dolents: “Je, je, je ...”

Era dijous

Un bo ingènuu: “No trobau que hi falten animalets a aquest dinar ?”

Un dolent: ... “Lindamente manducado,
satisfecho quedo ya.”

Era divendres

Els bons: Consigna: “Fer feina en secret, actuar sense renou: Estil F.B.I.”

Un bo: “... i que no recorda qui va venir a cercar els tords ?”

Sa monja: “Un que duia ulleres negres i una bufanda...”

Els dolents: “Si no contracten en Perry Mason...”

(De la revista “ÇA-NOSTRA”. Acadèmia de Periodisme. Seminari Major. Febrer 1965. Arxiu: J. Parets)

Moraleja: “La unión hace la fuerza ”

Recomanacions

INFORMÀTICA

Això de la informàtica és “la leche”...

En el darrer número vos recomanava el programa de dictat **ViaVoice**, que encara que no fos un programa de darrera hora, era uns dels millors que hi havia al mercat.

Ja està antiquat. Redell salat !

El programa “**DRAGON NATURALLY SPEAKING**” ha deixat el ViaVoice fora de circulació. El supera deu vegades en tots el aspectes: Velocitat de reconeixement de veu i de dictat, un diccionari intern de més de 250.000 paraules i la possibilitat d’afegir-hi totes les que es vulguin, autocorrector també vocal, aplicable a pràcticament tots el programes (inclús te llegeix el correu electrònic en veu alta i te permet navegar per Internet obeint les ordes vocals que vulguis donar-li), una rapidesa i una precisió fantàstiques, etc., etc.

Una passada !

Continua, però, amb el mateix problema. Tu pots parlar-li tant com vulguis en anglès o en castellà que ell no te quedarà a darrera, però el reputa no vol sobre res de català: Te fa es sord i tanca ses barres! Ah, i vol un bon micro.

Vegeu la seva pròpia presentació:

Gracias a la potencia de Dragon NaturallySpeaking® Preferred, su productividad alcanzará niveles desconocidos. Dragon NaturallySpeaking® Preferred es una solución completa de reconocimiento de voz, fácil de usar y que le ofrece un grado de precisión y de flexibilidad inigualables. Sus potentes funciones le permiten revisar y aplicar formatos a sus documentos sólo con su voz, sin necesidad de utilizar el teclado y en un tiempo record. Escuche sus textos y correos electrónicos en voz alta gracias a la premiada tecnología de conversión de texto a voz RealSpeak™. Cree, con unas pocas palabras, atajos de dictado para introducir frases o párrafos largos. Personalice de forma rápida y sencilla el diccionario añadiendo los términos que utilice más frecuentemente. Modifique sus textos

dictando simplemente las correcciones. Navegue por Internet, visite direcciones Web y ejecute vínculos, sin usar el teclado. ¿Olvidó un comando? Los comandos vocales están disponibles en los prácticos recordatorios de pantalla y en el sistema de ayuda en línea.

Funciona con:

Microsoft® Word 97/2000/2002
Microsoft® Internet Explorer
Corel® WordPerfect® 8/9
Microsoft® Office 97/2000/XP
Microsoft® Outlook 97/2000/2002
Microsoft® Excel 97/2000/2002
Microsoft® WordPad
Microsoft® PowerPoint 97/2000/2002
Microsoft® Chat 2.1/2.5

Microsoft® Project
GoldMine® 4.0
Microsoft® Works
America Online®
Qualcomm® Eudora®
Lotus® Notes® 5.0
Qualcomm® Eudora® Pro
Microsoft® Access
¡y muchos más!

INTERNATIONALE

πολυγλωττα

FINALE SECCIÓ

de News i de olds i de qualsevol classe

XIU-Xiu l.la h Shalom

Aquesta pàgina s'usa una secció de propaganda per convidar a la gent a que escrigui per a aquesta revista encara que sigui en xinès. Aquí no se discrimina ningú per qüestió de llengua ni per qualsevol altra qüestió. Avant i fora por! o se paga un duro

Convit

Aquesta pàgina s'usa una secció de propaganda per convidar a la gent a que escrigui per a aquesta revista encara que sigui en xinès

qui no se discrimina ningú per qüestió de llengua ni per qualsevol altra qüestió. Avant i fora por!

Convit

Aquesta pàgina és una secció de propaganda per convidar a la gent a que escrigui per a aquesta revista encara que sigui en xinès. Aquí no se discrimina ningú per qüestió de llengua ni per qualsevol altra qüestió. Això sí, no se paga ni un duro. Avant i fora por!

Χονωιτ

Αθυστα παγινα εσ υνα σεχχιο δε προπαγανδα περ α χονωιδαρ αλα γεντα θυε εσχιριγι περ α αθυστα ρεωι στα ενχαρ α θυε σιγι εν ξινεσ.

Αθυι νο σε δισχριμιν νινγυ | περ θυεστιο δε λλεγγυα νι περ θυαλοσ εωολ αλτρα θυεστιο. Περο νο σε παγα υν δυρο.

☞□◆♣◆◆☞ □→γ
✕■☞ ↑◆◆☞
◆♣♣♣✕⇔ ⚡♣
□□□□☞γ☞■☞☞
□♣□ ☞ ♣□■
❖✕☞☞☞ ☞ ●☞
γ♣■◆ ☞ □◆
♣ ♣◆♣□✕γ◆✕
□♣□ ☞ ☞□
◆♣◆◆☞ □♣❖✕◆
◆☞ ♣■♣☞☞☞
□◆♣ ◆✕γ◆✕
♣■ ☞✕■→◆☞
☞□◆☞ ■□ ◆♣
☞✕◆♣□✕○✕■☞
■✕■γ♣ □♣□ □
✓♣◆◆✕⇔ ⚡●
●♣■γ◆◆☞ ■✕
□♣□ □◆☞●◆♣
❖□● ☞●◆□☞
□✓♣
☞❖☞◆◆ ✕ ✕□□
☞ □□□✍

Entesos ? ☞

ALGUN de VOLTROS en conservaria el text ?

Se recompensaria esplèndidament amb un reconeixement moderat.

Si en tinguéssiu notícies, digau coses.

Adéu-siau i feis bonda !